

Ik ben een visueel schrijfster. Zo heb ik mijzelf genaamd. Ik ben alleen geen visueel schrijfster in de bekende betekenis van deze term. Dat zal ik even uit leggen.

Een visueel schrijfster (of schrijver) is iemand die datgene dat hij/zij schrijft visueel maakt. Nu weet je nog niets, maar ik zal het uitleggen. Je kunt op verschillende manieren iets vertellen. Bijvoorbeeld:

Het was midden in een donkere nacht. Het regende

Of:

Het was nacht. Ontelbare verre sterren werden verborgen door donkere regenwolken. De maan deed een dappere poging om de nacht te verlichten, maar er waren teveel wolken. De klok van de kerktoren sloeg twaalf. Het middernachtelijk uur was aangebroken.

Merk je het verschil? Feitelijk zeg je precies hetzelfde, maar in het tweede deel schets je een sfeer. De lezer ziet het bijna voor zich. Je maakt de tekst visueel.

Dat is hoe ik schrijf. Ik tracht de lezer mee te nemen in mijn verhaal alsof deze het zelf beleeft.

Maar in mijn beleving is visueel schrijfster zijn, meer. Ik maak de wereld die ik heb gecreëerd graag tastbaar. Ik verzamel of maak voorwerpen die in het boek voorkomen. Vanaf boek één ben ik daar al mee bezig. Ik heb er een vitrinekast voor aangeschaft, maar ondertussen vind je overal in mijn woonkamer voorwerpen uit de (ondertussen) drie boeken. Dat was heel handig bij de presentatie van boek drie, Het breken van steen. De lezers herkenden veel van de meegebrachte items. De landkaarten, Atlantisch geld, muziekinstrumenten (waaronder de Bubbalah (met dank aan mijn goede vriend George, die feilloos mijn verbeelding tot leven kan brengen)), Het magische zand, de instrumentalkristallen, de wolfsklauw en niet te vergeten Mikky de kleine gorgelaar (met dank aan mijn beste vriendin Toñi die hem gemaakt heeft). Al die voorwerpen helpen mij om mij in te leven in het verhaal.

